

fra Regjeringens Side. For Entrepreneurernes Vedkommende forekommer det mig at kunne være ligegyldigt, om Banerne blive anlagte først i Vendsyssel eller i det sydlige eller vestlige Jylland, naar de blot kunne faae Arbejde.

Der er endnu et Punkt i den høitærede Ministers Foredrag, som jeg særligt skal opholde mig ved, fordi det forekommer mig at være høist betegnende for den Maade, hvorpaa han seer paa slige Sager. Det er Spørgsmaalet om de 820,000 Rb., der skulle indkomme fra Amtene i Erstatning for Expropriationsomkostninger. Den høitærede Minister modsiger aldeles ikke, at de ikke kunne paaregnes i en finantsiel Oversigt nu for Dieblisset; han erkjender tværtimod, at han har havt al Opfordring til at indfri sit Løfte, men det er endnu ikke indfriet, og efter hans Udtalelser er Stillingen den, at det ikke let vil kunne blive indfriet i den nærmeste Fremtid. Jeg har derfor været berettiget til at sige, at det var at gjøre Stillingen gunstigere, naar man paareguede dette Beløb. Og hvorfor kan den høitærede Minister ikke indfri dette Løfte? Paa Grund af, at Ordlyden i § 5 i Loven af 10de Marts 1861 er uheldigt affattet. Nu siger jeg, at naar man vil komme bort fra en saadan uheldig Affattelse, er der to Veie at følge, enten at benytte den eksisterende Affattelse som godt, som det staaer i Regjeringens Magt paa sit Ansvar, og tage Følgerne deraf, eller ogsaa at foranledige en Forandring i Affattelsen, saaledes at det blev muligt virkelig at tilveiebringe de 820,000 Rb. Men ingen af Delene har Ministeriet gjort. Ministeriet venter og venter, til der leilighedsviis gennem et Udvalgs Fleertal fremkommer et Forslag til Lov om et Jernbaneanet i Jylland. Det er ikke Regjeringen, der i denne Henseende gjør noget Skridt for at tilveiebringe disse Penge; den griber en tilfældig Haand, der udbrækkes den gennem et Udvalgs Fleertal. Jeg skal indrømme, at indirecte har Regjeringen ved sit Forslag om Esbjerg Havn og om en Jernbane i Jylland fremkaldt denne Stilling, men det er ogsaa kun indirecte, og jeg finder mig foranlediget til her at gjøre en Bemærkning, som i det Hele taget klarer Re-

gjeringens Standpunkt ligeoverfor de forskjellige Medlemmer, der have udtalt sig her i Thinget paa en noget anden Maade end den, hvorpaa den høitærede Minister har villet klare Sagen. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at Regjeringens Lovforslag om Esbjerg Havn er, som vi oftere have hørt, identisk med Anlægget af en Vest- og en Tverbane. Den ærede Folkethingsmand for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Sponneck) har meent, at vi ikke skulle have Esbjerg, og derfor foreslaaer han alene Vendsysselbanen; men den høitærede Minister tager saa ham til Indtægt, som om han stod paa samme Side. Nei, der er en meget væsentlig Forskjel mellem det nævnte ærede Medlem og Regjeringen, thi der ligger hele Esbjerg Havn imellem dem. Jeg gjør altsaa opmærksom paa, at Regjeringen venter, til der fremkommer et Udvalgs Fleertals Forslag om Anlæggelse af et Jernbaneanet i Jylland; saa griebes dette med begge Hænder, og det anføres da som Motiv for at anlægge Jernbaneanettet, at vi saa have disse 820,000 Rb. Det er ikke blot den høitagtede Indenrigsminister, der har denne Mening, men efter hvad jeg igaar hørte, blev der sagt, at man ved Hjælp af et Løfte om at faae disse 820,000 Rb. havde vundet Finantsministeren for Sagen. Her i Foredraget staaer det saaledes: Det er fra Finantsministerens Side stillet som en Betingelse for, at han ikke vilde modsætte sig dette Forslag om Jernbaneanettet i Jylland, at Løftet i § 5 i Loven af 10de Marts 1861 blev indfriet. Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig at være en ganske besynderlig Stilling, Regjeringen indtager i dette Spørgsmaal. Ministeriet kan ikke bruge § 5 i Loven af 10de Marts 1861, men det griber Jernbaneanettet som en Veie til at faae disse Penge. Hvorledes er altsaa Stillingen? Man har Valget imellem ikke at faae disse 820,000 Rb., naar man ikke vil gjøre Skridt dertil, og mellem at faae dette Beløb ind, men saa give en stor Mængde Penge ud til nye Jernbaner. Ja, jeg skal ikke nægte, at jeg neppe kan troe mine egne Øren, naar jeg hører, at dette virkelig er en Betragtning, paa hvilken den ærede Finantsminister er gaaet ind, og jeg skal ikke nægte, at jeg kunde have ønsket at have hørt hans personlige Udtalelse om, at der virkelig